

autocestu, utvrdila da Pocrnić nije izvršavao zadatke koje je navodio u svojim izvješćima, ali i da su nevjerodostojna izvješća Sektora za održavanje o kilometraži koju je vozilo na korištenju kod Pocrnića prešlo kilometara prilikom izvršavanja radnih zadataka Josipa Pocrnića. Tako utvrđene razlike u utrošku goriva za službene potrebe i u odnosu na prijavljene relacije, toliko su velike, da je uistinu razuman zaljučak da se za tu svrhu morala „frizirati“ dokumentacija, i to upravo u Sektoru za održavanje; pa se niti u ovom slučaju ne radi o neistinitoj informaciji, budući da svoj dokumentaciji pročitanoj u tijeku dokaznog postupka, a na čiji sadržaj stranke nisu imale primjedbi, sud daje povjerenje.

Uostalom, bitan sadržaj ove dokumentacije i konkretnog nadzora koji je provela unutarnja kontrola, potvrdio je i svjedok Frano Lučić, na čiji iskaz nije bilo primjedbi, niti je sud našao razloga uskratiti povjerenje iskazu ovog svjedoka, osobno nezainteresiranog za ishod postupka, baš kao niti svim pročitanim materijalnim dokazima, koji ni u najmanjem dijelu nisu osporavani u pogledu njihove vjerodostojnosti, iako njihov sadržaj svaka od strana subjektivno interpretira drukčije. U pogledu iskaza svjedoka Mikulića, valja istaknuti da je on u pogledu istinitosti korektan, u dijelu u kojem se tiče činjenica. S obzirom da svjedok tumači i interpretira te činjenice, njegove impresije sud nije imao potrebu osobito analirati, niti se njima ograničavati. Sud ne prihvaća interpretaciju, pa niti informaciju ovog svjedoka kojom pojašnjava da je Pocrnić zaposlen kako bi radio poslove sigurnosti, a da je formalno morao biti zaposlen kao vozač, jer u ustrojbenom smislu mjesto „bezbednjaka“ nije postojalo. Evidentno je da u ovom dijelu svjedok ima motiva braniti i svoje interese, s obzirom da je i sam imao ulogu u zapošljavanju Pocrnića. Vidljivo je, svakako, da se radilo o jednom fingiranom radnom odnosu, bez jasno određenih pravila, odgovornosti i radnih zadataka te kontrole nad radom tog zaposlenika, što je vidljivo i iz enormnih razlika u stvarno utrošenom gorivu i kilometraži koju je Pocrnić prelazio u službene svrhe, od one koju je Pocrnić prijavljivao (i naplaćivao) od HAC-a. Kasnije ustrojstvene promjene koje su omogućile i formiranje radnih mjesta za zaposlenike zadužene za sigurnost ne mogu opravdati ovu situaciju u kojoj se definitivno radilo o manipulacijama utvrđenim procedurama i aktima društva, kako bi se, iz nejasnih i za ovaj postupak nevažnih, razloga pogodovalo tako zaposlenom radniku.

Važno je istaknuti i da sam privatni tužitelj, a i svjedok Mikulić, pojašnjavaju da je uistinu i privatni tužitelj imao ulogu u postupku zapošljavanja Pocrnića, i to onu savjetodavnu, budući da je dao formalnu preporuku za takovo zapošljavanje i konkretnog kandidata, a razloge za to je i obrazložio, iako ih sud ne smatra niti logičnima, niti prihvatljivima (ratno iskustvo i poznavanje terena i lokalnih ljudi iz policijskih i vojnih struktura). Ipak, iz toga je vidljivo i da je izjava okrivljenika da je Pocrnića u HAC „doveo“ Mlinarević - nije neistinita. Naravno da se ta izjava ne može tumačiti doslovno, niti je prosječan čitatelj shvatio da je Mlinarević osobno Pocrnića u HAC „doveo za ruku“, a niti da ga je zaposlio kao što bi to učinio u svom vlastitom trgovačkom društvu, obavljajući osobno sve formalnosti za novog zaposlenika. Suština te informacije sadržana je u činjenici davanja preporuke, čime je omogućeno obavljanje daljnjih formalnosti čija je posljedica zasnivanje radnog odnosa.

U pogledu navoda o „falsificiranju dokumentacije“, suštinska istinitost ove informacije također je vidljiva iz rezultata unitarnje kontrole, kojom je utvrđena nevjerodostojnost Pocrnićevih izvješća o radu, ali i izvješća Sektora za održavanje o

njegovu radu, odnosno korištenju automobila, koji su podaci odstupali od realnih, a ovi su utvrđeni na pouzdan način – očitanjem podataka Smart kartice koji su pokazali kada je i na kojim relacijama Pocrnić službeno vozilo vozio autocestom i GPS uređaja za pozicioniranje vozila, koji je omogućio provjeru Pocrnićevih izvještaja o navodno obavljanim radnim zadacima. Jednako tako, privatni je tužitelj dobio u HAC-u otkaz i zbog rezultata unutarnje kontrole, pa je ta informacija u svojoj biti – istinita. Tome u prilog ide i sadržaj izvještaja Unutarnje kontrole na listu 44-49 spisa, u kojem se detaljno utvrđuju nepravilnosti u radu Josipa Pocrnića, od samog zapošljavanja, preko premještanja, korištenja službenog vozila i isplate naknade za prijevoz.

Zato je iskaz privatnog tužitelja prihvatljiv u pojedinim objektivnim činjenicama, primjerice procedurama oko zapošljavanja, oko čega, u bitnome, njegov iskaz odgovara Pravilniku HAC-a. Iskaz je neprihvatljiv u dijelu u kojem on opravdava fiktivno zapošljavanje Pocrnića u Sektoru održavanja, gdje je obnašao čelnu funkciju, kao i u pogledu pojašnjenja dasu optužbe okrivljenika lažne i motivirane njegovim prijavljivanjem nepravilnosti u radu samog okrivljenika. Neprihvatljiva su i nelogična pojašnjenja privatnog tužitelja da je do dispariteta u utrošku goriva moglo doći jer on fizički ne može kontrolirati takve troškove za svakog od 1600 radnika, nego je to samo potpisivao. Naime, niti je takvo objašnjenje dostojno čelne funkcije koju je privatni tužitelj obnašao, niti je Pocrnić bio „prototip“ zaposlenika toga Sektora, utopljen u masi drugih. Radi se o enormnim troškovima, i sasvim sigurno izvanrednim situacijama, toliko atipičnima da bi svakako trebale privući pažnju odgovorne osobe Sektora. Činjenica obustave progona protiv privatnog tužitelja, također problematizirana u inkriminiranoj izjavi okrivljenika, proizlazi iz dopisa ODO Zagreb na listu 58.

U pogledu odbijajućeg dijela presude, on je posljedica odustanka privatnog tužitelja od progona okrivljenika za dio inkriminacije koji se tiče navoda o privatnom tužitelju kao „posilnome Darka Milinovića“, zbog čega je taj dio optužbe valjalo odbiti.

Ispitujući, po službenoj dužnosti, a zbog oslobađajuće odluke o optužbi za klevetu, radi li se o kaznenom djelu uvrede ili iznošenja osobnih i obiteljskih prilika privatnog tužitelja, sud nije našao elemenata tih kaznenih djela. Naime, izjave inkriminirane okrivljeniku ne tiču se njegovog osobnog života, niti sadrže uvredljivih elemenata, jer se radi o činjeničnim tvrdnjama, bez vidljive namjere vrijeđanja, budući da su, iako slobodno interpretirane, lišene vrijednosnih sudova o privatnom tužitelju.

Odluka o trošku postupka rezultat je činjenice da je, osim odbijanja optužbe, u preostalom dijelu okrivljenik oslobođen optužbe, pa je valjalo odrediti da privatni tužitelj snosi trošak postupka, određen paušalno u skladu sa složenošću i trajanjem postupka, kao i trošak obrane koji će, nakon pravomoćnosti presude, biti određen posebnim rješenjem.

U Zagrebu, 26. rujna 2013. godine

Zapisničar:

Danijela Jažić, v.r.

Sudac:

Rafael Krešić, v.r.

POUKA O PRAVU NA ŽALBU:

Protiv ove presude stranke imaju pravo žalbe u roku od 8 (osam) dana od primitka iste. Žalba se podnosi pismeno u 4 (četiri) istovjetna primjerka ovom sudu, a o žalbi odlučuje Županijski sud u Zagrebu.

Za točnost otpavka-ovlašteni službenik:
Snježana Perišić

